

Scinteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 77 (533)

★

sîmbătă 22 sept. 1956

★

4 pag. 15 bani

Prieteni Sorinei

Cele ce urmează s-au petrecut în clasa a IV-a B a Școlii medii mixte nr. 6 din București.

După ore, detașamentul de pionieri din clasa de mai sus, a ținut o scurtă ședință. Subiectul: reconstituirea grupelor pionierești. La drept vorbind, lucrurile nu erau prea complicate. Odată cu noul an școlar, veniseră încă doi pionieri care trebuiau să-și aleagă grupa din care să facă parte. Pe unul îl chema Doru, pe celălalt Augustin.

— Deci, la ce grupă vrei să mergi Dorule? — îl întreabă Sorina, o fetiță blondă, cu vocea domoală, președinta detașamentului.

Doru se gândi citeva clipe.

— Păi... la grupa de băieți.

Urmă un moment de tăcere, apoi cineva chicoti scurt.

— La noi nu există așa ceva... La noi grupele sînt mixte.

Doru s-a dus la grupa a II-a, iar Augustin la grupa a III-a. Cu asta s-ar putea spune că totul s-a sfîrșit, dacă băieții cei doi și mai ales Doru, nu ar fi fost, cum să spunem, contrariți.

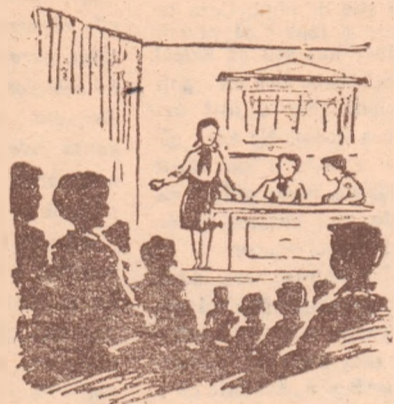
— Grupa noastră e condusă de o fată, detașamentul tot de o fată. Adică ne conduc fetele?

Și Doru și-a împărtășit necazul și altor băieți.

— Și ce dacă? i-a răspuns un băiat negricios, cu părul tuns scurt.

— Cum „ce dacă?”

— Foarte bine. Sorina e cea mai bună elevă din clasă.

— Că n-or fi și alții tot atît de buni...

— Și-apoi a condus foarte bine detașamentul.

— Ce are cu Sorina? — se băgă în vorbă un alt băiat și mai negricios decît primul, cu urechile cam mari.

Doru alăă mai apoi că îl cheamă Dumitrache Ion și i se spune Mugur. Băiatul avea o înfățișare foarte bătaioasă.

— Ia te uită! — se minună Doru.

Pentru că chestiunea devenise interesantă, Doru se informă în continuare și află multe lucruri. De pildă că Sorina e o fată foarte săritoare și cînd e vorba de dat un ajutor, nu stă pe gînduri. Datorită ei, Eugenia și Mioara învățaseră să citească bine. Mai apoi au fost făcute și pioniere. Pe urmă, cine nu-și amintește cit de bine a petrecut detașamentul și în timpul școlii și în vacanța de vară? Teatru? Hai la teatru! Au văzut împreună o grămadă de piese. Cinema? Hai la cinema! Dar excursia din pădurea Mogoșoaia?... Sau plimbările din Parcul Stalin?

Atunci Doru a încetat să se mai minuneze, deși, privind-o adesea furiș pe Sorina, tot se mai întreabă uneori: „Cum, fata asta așa domoală, care nici măcar nu ridică glasul?”

Și pentru că se apropie alegerile, Doru a început, aproape fără să-și dea seama, să gîndească întocmai ca prietenii Sorinei: „Păi pe Sorina o s-o alegem, firește...”

A WEISS

Serbare cîmpenească? Popas la capătul unui drum lung? Nici una, nici alta! E o clacă, o clacă așa cum nu se mai întîlnește. După ce au străbătut țara în lung și în lat, tinerii turiști își povestesc unii altora cele văzute. Dar ce anume au văzut?

Deschideți gazeta și în paginile a doua și a treia veți afla totul.

Un prieten — calendar

Verșorul meu din clasa a șaptea are un prieten care se numește Costică. Ciudat soi de prieten, Costică asta... Mă simt tentat să-l asemăn cu un calendar. Un calendar ceva mai primitiv, mai simplu dar oricum, un calendar. Desigur, înfățișarea lui Costică nu seamănă cu cea de pușin cu cunoșcerea cărticică din care fiecare foaie reprezintă a 365-a parte dintr-un an. Dar felul său de a-și manifesta prietenia pentru vărul meu, are, pe legea mea, un pronunțat caracter calendaristic, care indică nu atît zilele, cît anotimpurile. În ce fel?

Mărgele

Să cercetăm ordinea: Calendarul are foi. Costică are bani. Calendarul are însemnate hotarele anotimpurilor. Costică are o minge de fotbal, un aparat de fotografiat și-o bicicletă. Calendarul sistem obișnuit cuprinde cele mai importante date ale anului cronologic. Calendarul sistem Costică cuprinde cele mai importante date ale anului școlar. Să presupunem că, printr-o ciudățenie a cliimei și printr-o dispariție enigmatică a tuturor calendarelor, nu ne mai putem da seama de vreme. Ce facem atunci?

Recurgem la Costică. Dacă se face că nu-l cunoaște pe vărul meu și se plimbă de unul singur cu bicicleta, înseamnă că-i vară (vacanța mare)... Dacă apare cu bicicleta și-l invită pe vărul meu să se plimbe împreună, înseamnă că-i septembrie (început de an școlar). Dacă-i face rost vărului meu de-un bilet la un mare meci internațional, înseamnă că-i decembrie (sfîrșit de trimestru, lucrări scrise...). Dacă-l împrumută aparatul de fotografiat, înseamnă că e iunie (examene). Și așa mai departe... Pentru că vărul meu e printre primii din clasă. Pentru că amicul Costică e printre ultimii.

Și pentru că i se pare că totul, chiar și învățătura, poate fi cumpărat... Ieri, cel doi amici s-au certat, din pricină că lui Costică nu-i plac oamenii necivilizați. Iar vărul meu a devenit necivilizat peste noapte. Nu-i mai plac bicicletele. Nu mai poate suferi aparatele de fotografiat. Nu vrea să mai meargă la nici un fel de meci. Scurt și cuprinzător! Așa că, după o întrevedere de doi ani, Costică a trebuit să-și scrie temele cu mîna lui, săracul. Alexandru ZOTTA

De peste hotare

Spectacolul nostru începe

De doi ani sînt membră a cercului dramatic de la Casa pionierului. Primesc cu entuziasm orice rol nou pe care mi-l dă conducătorul cercului. Îl învăț bine, îl repet de sute de ori, mă studiez în fața oglinzii.

De la 1 septembrie vom începe din nou să muncim în cercul nostru împărțirea rolurilor, repetițiile, frămîntările, momentele de încordare, nerăbdarea din dosul cortinei — cit de mult aștept eu toate acestea! Mă gîndesc mereu la clipa cînd prima noastră piesă din acest an școlar va fi gata.

„Se vor stinge luminile în sală, va rămîne luminată numai rampa. Se va ridica cortina și în liniștea ce se va așterne se va auzi din nou vocea cunoscută: „Spectacolul nostru începe”

Ofelia TŪTUMANSKA
or. Kinstendil
R. P. Bulgaria

1 septembrie în S. U. A.

În dimineața zilei de 1 septembrie școlarii americani mergeau la prima lecție din noul an școlar. Ici și colo, alături de copii albi mergeau fete și băieți negri. Nu-

mai că acestor copii nu le ardea de glume și de ris. În multe orașe din S.U.A., în întîmpinarea lor au ieșit grupuri de rasiști înfuriți. Ei purtau placarde pe care scria: „Plecați, ori o s-o pășiți!” Pe clădirile multor școli erau afișate de funie păpuși de negri. Oare ce s-a întîmplat în Statele Unite ale Americii?

Pînă nu de mult, în această țară a existat o lege după care copiii negri nu aveau voie să învețe în aceiași școală cu copiii albi. La cererea poporului, Curtea Supremă din S.U.A. a fost nevoită acum doi ani să abrogheze forma această lege. Impotriva celor mulți copii negri s-au înscris la școlile unde învăță și elevi de rasă albă. Dar pentru rasiștii americani nu există nici un fel de lege. Ei au hotărît să nu admită în nici un caz ca negrii să învețe împreună cu albi.

În orașul Kilton, doisprezece copii negri, cu toate amenințările, s-au înscris totuși la școală în care învăță albi. Impotriva celor 12 școlari s-au ridicat o mie de rasiști albi. Ei au umblat pe străzi în halatele albe ale Ku-klux-klanului*) și au amenințat pe micii negri cu linșarea.

O mie de bărbați zdraveni împotriva a doisprezece copii fără apărare! Pentru a restabili ordinea, guvernatorul statului a trebuit să trimită în oraș 700 de soldați din garda națională și 10 tancuri. Generalul-maior Henri, comandantul acestei unități, a declarat starea de asediu în oraș.

Dar nu numai la Kilton s-au înfuriat fasciștii americani. Oamenii care își ascund fețele sub halatele albe ale Ku-klux-klanului amenință cu moartea pe micuții negri și la Oliver-Spring-se, Doiton Mensfield, Alvarado, Sterdjis și alte orașe din Statele Unite. Și pentru ce îi amenință? Pentru că negrii vor să învețe la fel ca și copiii oamenilor albi.

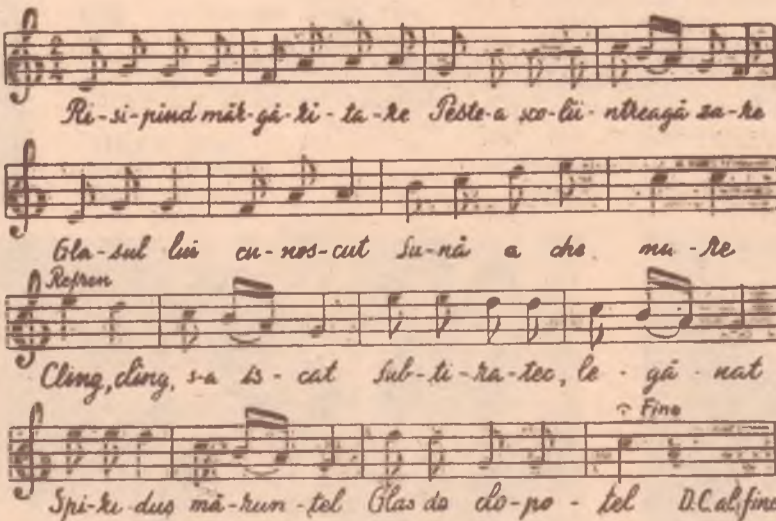
(Traducere din „Pionierul adevărat”)

*) Organizație rasiștă în S.U.A.

CLOPOTELUL

Versuri: Valeriu MAGURA

Muzica: Ion NICORESCU

Risipind mărgele
Peste-a școlii-ntr-o zare,
Glasul lui cunoscut
Sundă a chemare.

Refr.:

Cling, cling, s-a iscat
Subțiratec, legănat,
Spiriduș mărgele,
Glas de clopotel.

El e cel dintîi la treabă
Și în zori mirat se-ntr-oare:
Ce mai stați? Hai, intrați,
Vremea trece-n grabă!

Refr.:

Tot sprințar și la amiază,
Unda lui de-argint veghează
Și de-acum, rămas bun
Vesel ne urează.

Refr.:

Da, da! Așa este! Clubul Tinerilor Turisti își incheie astăzi activitatea din timpul verii. Cât a durat vacanța, membrii Clubului au colindat pădurile, satele, cimpurile, au făcut descoperiri, au cules legende, au desenat locuri pitorești, au cercetat istoria unor sate. Despre toate acestea ei au trimis la redacție însemnări. O parte din însemnări au și fost publicate în gazeta noastră.

Astăzi, la închiderea activității de vară, Clubul Tinerilor Turisti vă invită la o clacă: o clacă în care să ne amintim împreună de zilele verii

PE APA ȘUȘITEI

De la Butoiești din gară, o potecă îngustă și șerpuită te poartă hăt, departe, peste trei dealuri, tocmai în comuna Șușița. Păduri seculare acoperă tot acest ținut. Intimplarea pe care am să v-o povestesc s-a petrecut tocmai aici, la Șușița.

Era primăvară, vreme caldă, minunată. Mai mulți copii din comună plecaseră cu viclele la păscut. S-au oprit într-un loc știut de ei, lângă apa Șușița. Curând s-au încins la joacă. Cîțiva băieți s-au așezat la malul pîrăului și au început să arunce — cu

strigăt de bucurie. Avea în mînă un bănuț rotund și subțire.

Pe dată s-au strins toți în jurul lui și, curioși au început a privi moneda ce părea să fie tare veche. Din inscripțiile săpate pe bănuț nu înțelegeau însă nimic.

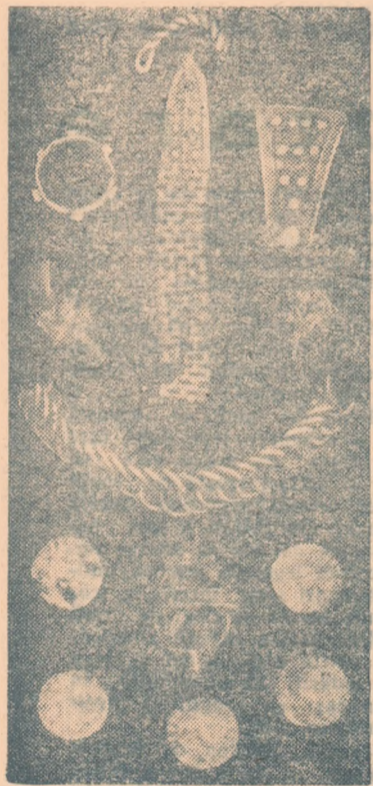
— Să căutăm, poate mai găsim bani de așaia, strigă un băiat. Și pe dată toți copiii începură să răscolească pietrișul de pe malul apei. Unii au mai găsit bănuți, alții o diademă, o brățară și tot felul de fragmente de podoaabe.

Poate că vă așteptați acum să aflați că proaspeții arheologi au adunat cu grijă toate lucrurile descoperite ca să le arate învățătorului? Urmăriți mai departe firul povestirii și o să vedeți ce-a urmat.

Cîțiva dintre copii, rămăsese-ră fără nici un obiect și se certau cu ceilalți de mama focului. Fiindcă lucrurile tot trebuiau împacate într-un fel, cel mai mare dintre ei hotărî: „Tot ce se poate desfacem în bucățele, rupem și împărțim între noi.”

Zis și făcut. Frumoasele podoaabe de argint ce zăcuseră secole de-a rîndul ascunse în taințele pămîntului deveniră obiectul de joacă preferat al copiilor șușițeni. Se făceau schimburi cu ele, iar la școală, bănuți de argint se auzeau zornăind mereu prin buzunare. Poate că prețiosul trofeu istoric ar fi rămas necunoscut arheologilor dacă într-o bună zi n-ar fi observat directorul școlii, tovarășul Bădescu Ștefan, cu ce anume se jucau copiii. Așa se explică faptul că astăzi, tezaurul îngropat pe vremea țarului bulgar Stracimir (1365—1396) se află la Muzeul de istorie din Craiova și a îmbogățit astfel cunoștințele noastre despre epoca respectivă.

Cercetătorii de la Muzeul din Craiova mulțumesc totuși copiilor din Șușița pentru descoperirea făcută și-i îndeamnă să mai facă asemenea cercetări, cu condiția să comunice defndată rezultatele.

pleticele în apă. Unul dintre acești băieți rămase deodată cu mina încremenită în aer, parcă l-ar fi oprit ceva. Cu-n gest bruscat coborî însă brațul, deschise palma și, în același clipă, scoase un

ÎȘI ÎNCHIEIE

Cel mai vechi schit

Am fost la cel mai vechi schit din raionul nostru, schitul „Cetățuia”. Schitul este așezat pe o stîncă, la o înălțime de vreo 400—500 de metri. Chiar în virful aceluși munte pe o altă stîncă, sînt cioplite urmele picioarelor lui Negru Vodă și ale doamnei sale. Clopotele schitului sînt tot din timpul lui Negru Vodă. Pe o altă stîncă, mai înaltă cu vreo sută de metri, se află o cruce uriașă pusă acolo cine știe de cînd. Ceea ce e de mirare e faptul că pereții acestei stînci sînt atît de netezi și de drepti încît nici nu poți să-ți închipui cum a fost urcată crucea acolo. Ne-am uitat mai cu atenție și am văzut că sînt săpate niște goluri ca niște trepte. Noi credem că pe aici a fost urcată crucea.

Schitul „Cetățuia” are două altare: unul catolic și altul ortodox. Așa ceva n-am mai întîlnit. După cum am aflat, domnitorul Basarab s-a căsătorit cu o femeie catolică și de aceea el construia bisericile cu două feluri de altare.

Schitul „Cetățuia”, prin așezarea și construcția sa, a fost pe timpul invaziei otomane un punct de refugiu dintre cele mai sigure.

Grupul de tineri turiști din comuna Văleni, raionul Muscel

Orga din peșteră

Cam la jumătate de cale, pe șoseaua care leagă orașul Reșița de localitatea Anina, săpată în muntele Glăvan, se află una dintre cele mai frumoase grote din țara noastră: peștera de la Comarnic. Apa a săpat aici forme dintre cele mai ciudate. Icl o minge mare, țepoasă. E „nuca de cocos”. Dincolo două chipuri împletite: gemenii blestemai! Vin apoi zidurile chinezești, crocodilul, gura iadului, sala zebrelor, ciuperca. Dar cea mai interesantă este, fără îndoială, orga, orga din peșteră.

Am auzit că și la masivul Piatra Craiului și încă într-o altă peșteră, există cîte o asemenea orgă. Cea din Piatra Craiului „cîntă” numai la anumite ore. Acolo, apa a săpat în munte o mulțime de șanțulețe. Cînd curenții de aer trece prin șanțulețe, se produc anumite sunete.

La peștera din Co-

marnic orga e de alt gen. Aici apa a construit un fel de orgă care la cea mai mică atingere scot sunete: tim, tam, tum!

Am „cîntat” și noi la această orgă! În liniștea din peșteră sunetele se auzeau ca într-o sală de concert goală.

Gîndindu-mă la orga asta, amîndindu-mă de orga de la Piatra Craiului, mi-am venit în minte întîmplări din Odiseea. Se spune că Ulise, călătorind pe mări, a auzit sirene cîntînd. De altfel, în vechime, toți marinarii credeau că există aceste ființe — sirenele — care-i ademeneau spre stînci periculoase prin cîntecul lor fermecător. Acum însă se știe că „sirenele” nu erau ființe, ci tot stînci, stînci care produceau sunetele întocmai ca orga din Piatra Craiului.

După o însemnare trimisă de

Doina BOGDAN
Str. Victoriei nr. 1 A
Reșița

Povestea unor bordeie

Lîngă satul nostru se întinde o pădure veche, cu copaci groși și scorburoși, pădurea Bizanu. Se spune că aici își fac sălaş lupii, vulpile, bursucii, iar mai pe la margini iepurii. Am vrut să cunosc și eu viața acestor animale dar, din păcate, în toate expedițiile făcute n-am dat peste nici o vizuină. În schimb, am întîlnit niște săpături în pămînt, sprijinite în fața cu birne de jăg, afumate. Erau bordeie. Se zice că într-o vreme, cînd haraciul turcesc crescuse peste măsură, oamenii au pornit-o din sat, cu cățel, cu purcel, și și-au făcut, aici în inima pădurii, bordeie. Ce viață grea trebuie să fi dus atunci! Iarnă grea, viscolitoare, haite de lupi hămesite, iar de jur împrejur numai pădure!

Mai tîrziu, oamenii au părăsit bordeiele și s-au întors din nou în sat. Vremurile au trecut, dar bordeiele acestea stau măturie acelor timpuri de grea răstăgite.

Aneta RADU
comuna Berești
regiunea Galați

Stîncă dracului

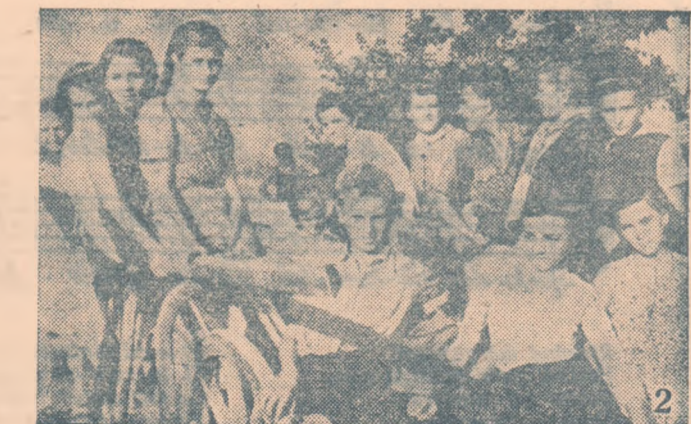
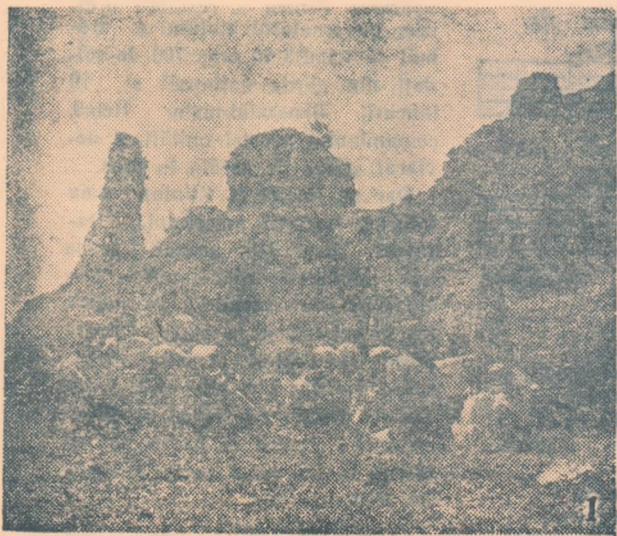
Timp de opt zile am stat la Vatra Dornei, la un unchi, împreună cu colegul meu Marinică Gheorghe. Aici am făcut în fiecare zi cîte o excursie de „recunoaștere”.

Intr-una din zile am urcat pe un munte situat în partea de nord-est a orașului. Aici, atenția ne-a fost atrasă de forma ciudată a unei

stînci. Părea că aici, în munte, s-a împletit pentru todeauna uriașul cap al lui Cer-nomor din filmul Ruslan și Ludmila. Am desenat stîncă, am măsurat-o apoi, cu ajutorul eclimetrului construit de mine (știți, eu vreau să mă fac geolog) am măsurat panta diferitelor porțiuni ale acestei stînci. Pentru că stîncă are forma unui floros cap de om, am numit-o „stîncă dracului”. Așa am și trecut-o în hărțile făcute de noi.

Din însemnările trimise de
Dorin GLAVAN
str. Nicolae Iorga nr 29
Botoșani

1. Ruine! Ziduri dărîmate care par că nu mai au nimic de spus. Și totuși cîte istorii interesante, ce strălucite fapte de arme n-au po-

vestit aceste ruine tinerilor turiști poposiți în preajma lor!

2. Spre vestita peșteră Polovraci, copiii din Rimnicul-Vilcea

au făcut o bucată de drum cu-căruța.

3. Tineri turiști din Galați străbat, în barcă, delta.

ACTIVITATEA DE VARĂ

La Iacobeni

„E noapte... Dormim cu liniștea...
Doar trenul nu doarme.
Ne duce peste munți și văl,
peste ape argintii, spre țintă:
Vatra Dornei — minunată
stațiune balneo-climaterică,
așezată pe malul liniștitei
Dorne, în despicătura a doi
munți.

Ne-am învățat; apa rece
de izvor ne înviează și de
data aceasta, ne face mai
voioși, mai veseli.

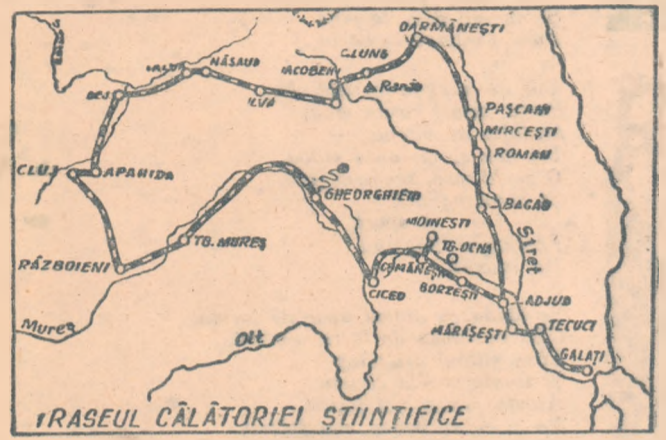
Azi avem lucruri foarte
interesante de văzut: ex-
ploatarea de mangan de la
Iacobeni.

Curiozitatea noastră crește;
pornim la drum cu cin-
tec. Cu toate că praful, stîr-
nit din belșug de autocami-
onul în care călătorim, ne
învăluie din toate părțile,
noi simțim veselie. Avem și
de ce; simțim printră primii
care vizitează aceste locuri.

Ajungem la mină. Ne im-
presionează așezarea ei: pe
un povârniș abrupt se văd
diferite clădiri boltite, ma-
gazii, guri de mină. Simțim
întîmpinați de un inginer
care ne va conduce prin ex-
ploatare.

Rind pe rind, vedem cup-
toarele de prăjire, gura de
mină, abatajele de suprafață.
Dar pentru că veni vorba de
prăjire trebuie menționat că

Cu tovarășul Sidoric Ilari-
an, șeful brigăzii, ne foto-
grafiem și ascultăm cu aten-
ție explicația pe care acesta
o dă unui pionier:

pentru a obține mangan cu-
rat, se fac o serie întreagă
de operații: din zăcămintele
de carbonat și silicat de cal-
ciu, prin prăjire la 500° C,
rezultă bioxidul de mangan.

La abatajul de suprafață,
ne întîlnim cu brigada de
tineret, fruntașă pe sector.

— Vrei să știi din ce e
făcută o lampă de minier și
cum funcționează? Lampa
unui minier care nu lucrează
în mine cu gaze inflamabile
e simplă: într-un fel de
rezervor se pune carbid și
în el se lasă să picure apă.
Din reacția aceasta rezultă

acetilena, care arde foarte
bine. Trebuie să știi că lu-
mina e foarte importantă
pentru minier; e ca și aerul.
Plecăm mai departe: mi-
na „Arșița”. Aici aproape în-
treg procesul de producție e
mecanizat. Minerul se trans-
portă în funicularul acționat
de electromotoare.

Intrăm într-o galerie; în-
tineric beznă. Doar lămpile
minerilor pîlpie în noaptea
de nepătruns asemeni unor
licurici.

Viziua noastră se încheie
cu un mic program de mu-
zică instrumentală care, în
așteptarea mașinei, se trans-
formă într-o veselă reuniune
tovărășească. Cea mai mare
veselie se produce atunci
cînd pionierii scot la „Peri-
nița” pe un minier bătrîn,
pe a cărui față, anii îndelun-
gați de muncă au lăsat
aspre cule.

Aceasta a fost ca o pre-
țuire a muncii grele dar
frumoase a minerilor.

Din jurnalul de zi al ex-
pediției științifice întreprin-
se în țara de Casa pionie-
rilor — Galați.

Pe Rarău

(Din fotografiile trimise redacției de către tinerii turiști).

Cetatea lui Mihai

Ieși pe ulița Bisericeștilor, dai
în drumul Brăneșii și, după vreo
50 de metri, cotești spre răsărit
pe drumul care duce la Vedea.
Chiar în față, în depărtare, îți
apare o movilă de pămînt nu
tocmai înaltă. Aceasta e „Ceta-
tea lui Mihai”.

Mînat de curiozitate, am por-
nit, în vara asta, să aflu isto-
ria acestui loc. Am fost de mai
multe ori la cetatea lui Mihai:
un loc cam de o mie și ceva
de ani, în formă de dreptunghi,
împrejmuț cu pămînt înălțat la
aproape doi metri. De aici poți
cuprinde cu privirea pînă hăt
departe. Se spune că în vremu-
rile trecute, cînd țara era des
atacată de turci, aici ar fi fost
un punct de pază ostășească
care supraveghea întinsul re-
giunii și controla drumul de pe
valea riului Vedea. Și astăzi,
țărani găsesc uneori virfuri de
săgeți ori cremene care se folo-
sea la armele din trecut.

Tradiția locului spune că aici
ar fi cantonat Mihai Viteazul
cînd și-a adunat oastea de „Ro-
șiori” pentru a pregăti bătălia
de la Călugăreni.

Așa, de pildă, se zice că
Mihai Vodă și-a format falnică
oaste de Roșiori așezîndu-și
tabăra chiar în orașul de astăzi
Roșiorii de Vede, după ce

a scris un mare număr de ostaș
în satul din apropiere „Scri-
oastea” (a scrie-oastea), i-a
înarmat cu coase din satul
care poartă numele „Coasa”,
unelte pe care le-a ascuțit apoi
cu gresia în satul care astăzi
poartă numele „Gresia”.

Cetatea noastră poate să-și
aibă originea chiar din aceste
vremuri, mai ales că tot în tra-
diția satului nostru se vorbește
de numele unui căpitan al lui
Mihai Viteazul, anume Ghioca,
care ar fi avut tabăra aici și
deci, și paza acestor locuri.

De altfel comuna noastră a
păstrat pînă de curînd numele
de „Ghioca”, astăzi rămînînd cu
acest nume numai un cătun.

Am cercetat „cetatea” în lung
și-n lat, am privit cu atenție
împrejurimile de care am vorbit;
am întrebat pe oricine, doar
voi putea să precizez mai bine
datele istorice ale cetății noas-
tre. Am făcut chiar și mici să-
pături.

Deocamdată n-am avut alte
rezultate în afară de acestea, dar
în mintea mea a rămas vie do-
rința de a stabili precis, rostul
acestui loc, care sigur c-a avut
un trecut istoric interesant.

Victor POPA
regiunea Pitești
comuna Crimpoaia

Covorul uriaș

Bărcile ne-au dus pe firul
apei drept la insulă. Ada-Ka-
leh nu e o insulă mare, totuși
are destul locuitori. Cel mai
mulți dintre ei sînt turci.

Aici, pe insulă, am vizitat
mai întîi ruinele vechii cetăți,
vestita fabrică de țigări și
geamia. Aici, la geamie, am
văzut cel mai mare covor per-
san din Europa. Are o lungi-
me de 15 metri, e lat de 9
metri și cîntărește... nici mai
mult nici mai puțin decît 480
de kilograme! Oare cit o fi
cîntărind cel mai mare covor
din lume?

Ana STERZ
cl. a VII-a Școala medie
Jimbolia

Iată premiile!

3. Victor Popa — comuna Crimpoaia, raionul Drăgănești, reg. Pitești. Premiul al III-lea
1. Gheorghe Groza — comuna Iacobeni, raionul Vatra Dornei, regiunea Suceava.
2. Dan Cheța — Școala nr. 71, raionul Tudor Vladimirescu — București.
3. Mioara Stănescu — str. Dobrogeanu Gherea, nr. 36, București.
4. Aneta Radu — comuna Berești — regiunea Galați.
5. Doina Bogdan — str. Victoriei, nr. 1 A — Reșița.

Premiile vor fi trimise prin poștă. Atît premიაții cit și toți ceilalți înscriși în Clubul Tinerilor Turiști vor primi prin poștă, cite un carnet al tînarului turist.

Personal, felicit pe premiați, și le doresc ca și de acum încolo să trimită Clubului însemnări tot mai interesante. Aceleași urări le fac tuturor tînerilor turiști.

Gheorghe REPORTEURUL

COMUNICAT FINAL

Clubul Tinerilor Turiști constată cu bucurie că membrii săi au desfășurat în vara aceasta o activitate interesantă. S-au scos la iveală vechi documente istorice, s-au descoperit monede și obiecte din alte timpuri, s-au cercetat locuri pitorești, s-au cules legende. Avîndu-se în vedere toate aceste rezultate, Clubul Tinerilor Turiști

COMUNICA:

Clubul rămîne deschis pe mai departe și-și va duce activitatea și în timpul anului școlar. Membrii clubului — cei înscriși pînă acum și cei care se vor înscrie de acum înainte — vor cerceta istoria satului sau a orașului lor natal, vor aduna poezii, povești, cîntece, snoave populare. Despre cele aflate vor scrie de îndată gazetei.

Clubul va premia periodic pe cei mai harnici membri ai săi.

Spor la lucru, tineri turiști!

CLUBUL TINERILOR TURISTI

! Extraordinar copii! Chiar acum, ju-
nghi concursului „Pentru cea mai inte-
resantă însemnare” — inițiat de Clubul
Tinerilor Turiști — mi-a înmănat
lista premianților.

Știi cine a cîștigat premiul I? Pri-
miul înscriși în Clubul Grupul de tineri
turiști din comuna Văleni, raionul
Pitești, reg. Pitești. Din grup fac
parte: Gabriela Fălculete, Florin Lun-
gu, Maria Lunescu, Mioara Pîrvu,
Șerban Fălculete și Dan Iorgulescu.

Premiul al II-lea
1. Glăvan Dorin și Marinic Gheor-
ge — din Botoșani, str. Nicolae Ior-
ga, nr. 29
2. Detașamentul de fotoreporteri ai
expediției turistico-științifice organi-
zată de Casa pionierilor din Galați.

De la

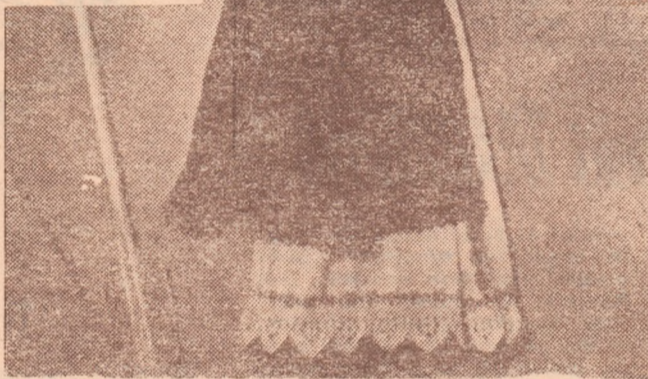
Expoziția de

ARTA POPULARĂ

ION SLĂȘOMEANU — București:
Miniaturi de plută.

ELENA FARCAȘ — Lăpușul de sus,
reg. Hunedoara:
Port țărănesc, pe vechi motive dacice.

RECORDURI DE LONGEVITATE

Cercetările recente de către oamenii de știință au arătat că semințele multor plante nu-și pierd puterea de germinare chiar după o perioadă foarte lungă. Există chiar recorduri stabilite în această privință. Astfel, în anul 1940, în timpul bombardării Londrei, a izbucnit un incendiu la Muzeul Britanic. Cu ocazia stingerii focului au fost udate și niște semințe de păstăioase care au fost aduse din China în anul 1793. Peste o lună, cercetătorii muzeului au avut o surpriză: o parte din semințele care au fost udate, deși au stat în vitrină timp de 147 de ani, au încolțit.

Un caz și mai interesant s-a întâmplat în nord-estul Chinei, lângă satul Liuciatun unde există un lac secat. Pe fundul lacului, la o adâncime de 5—4 metri, se întinde un strat gros de turbă a cărui vîrstă este de 50 mii de ani. În partea superioară a stratului au fost găsite multe semințe de lotus, care fiind semănate au încolțit. Savantul american Willar Libbi a sta-

bilit cu ajutorul elementelor radioactive că aceste semințe au o vîrstă între 830—1200 de ani. În cursul lunii ianuarie 1956 tot Willar Libbi a cercetat rămășițele unei bărci primitive de lemn care a fost găsită cu ocazia săpăturilor geologice făcute în apropierea orașului Tokio. Printre bucățile de lemn savantul a reușit să descopere câteva semințe de lotus. Cu ajutorul radioactivității el a stabilit că vîrsta semințelor este de 3000 de ani. Fiind însămînțate, semințele au încolțit totuși, peste citva timp, spre surprinderea tuturor.

Îată deci cîte fenomene interesante se întîmplă în natură.

Luna septembrie din acest an este deosebit de bogată în ceea ce privește întîlnirile sportive internaționale care s-au desfășurat și se desfășoară fie la noi în țară, fie în străinătate. De aceea vă vom prezenta pe scurt cîteva din evenimentele sportive internaționale mai de seamă

■ În ziua de 17 septembrie s-au încheiat la Bucu-

rești campionatele internaționale de atletism ale R. P. Române. În cadrul probelor desfășurate individual și pe echipe, atleții români au reușit să obțină frumoase performanțe și să se claseze pe locul I la unele probe. Îată probele la care R.P.R. se află pe primul loc:

400 m. 48,3 I. Wiesenmayer
5000 m. 14: 18,2 G. Grecescu
10.000 m. 31: 21,4 G. Grecescu

■ Pe terenurile de baschet din București continuă să se desfășoare întîlnirile din cadrul turneului internațional de baschet organizat de

asociația Știința. Ceea ce ne bucură mult, este faptul că echipa Știința-Timișoara este singura din toate cele participante care pînă în momentul în care se scriu aceste rânduri, nu a suferit nici o înfrîngere.

■ La Praga are loc concursul internațional de tir la care participă trăgători cehoslovaci, români, unguri și polonezi. Deocamdată lupta este foarte strînsă. Pînă la această oră Iosif Sîrbu (R.P.R.), după două poziții (genunchi și culcat), se clasează pe primul loc cu 791 puncte cîștigate

■ Echipa bucureșteană de rugbi care se află în clipa de față în Anglia, se pregătește să înfrunte echipa orașului Bristol, una din cele mai bune din Anglia. Cu toate greutățile prin care trec datorită îmbolnăvirii citorva jucători, bucureștenii sînt optimiști. Ei au reușit cu cîteva zile mai

înainte să învingă puternica echipă din Gloucester și sînt suficienți motive să credem că și meciul cu cei din Bristol se va sfîrși cu o victorie pentru noi.

Îată acum și cîteva știri fotbalistice:

■ În clasamentul campionatului de fotbal categoria A, echipa C.C.A. își păstrează deocamdată primul loc. Ea a învins duminică trecută echipa Dinamo-București cu scorul de 4—3.

■ Echipa de fotbal Dinamo-Sofia a învins duminică trecută la Istanbul echipa turcă Galața Sarai cu scorul 2—1.

■ În luna noiembrie echipa de fotbal Burevestnik din Chișinău, va susține cîteva întîlniri prietenești în țara noastră la Orașul Stalin, București și Iași.

■ Federația engleză de fotbal a propus țării noastre o dublă întîlnire între echipele reprezentative de tineret, în cursul anului 1957.

Horia Aramă

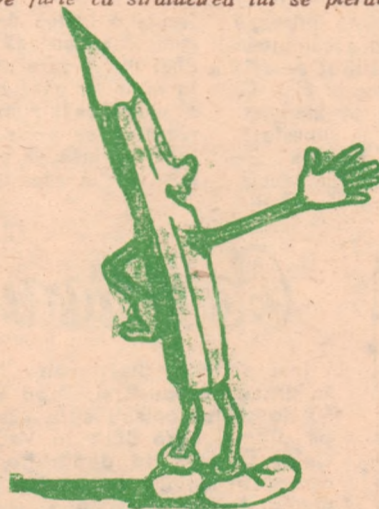
Mică și naivă glumă c-un creion ce se consumă

Un cetățean avea odă
Un creionăș — nimica toată,
Un rest, un ciot
Cu vîrf cu tot.
Abia l-ai fi ținut în mînă,
Și nu era departe pînă
Avea s-ajungă la nepot..

Dar de mergea la sindrofie,
Purta, semeț ca un erou,
Medalia de vitejie, —
Un nou și minunat stilou,
O sculă rară, scumpă, fină,
Și aerodinamică
și sport,
Precum o limuzină
De import.

Se lăuda cu dînsul doar de formă,
Căci dac-avea de lucru p-ormă,
Lăsa stiloul drăgălaș
Și se-nțorcea la creionăș.
Acesta jubila mai fericit
Pe zi ce se vedea mai folosit,
Pe cînd stiloul începu să bată-n verde
De furie că strălucirea lui se pierde.

— Mă consum — și-mi place asta
Și nici nu-mi doresc năpasta
De a fi automat.
N-aș putea să scriu, vecine,
Făr' să pun și de la mine

Miez în scrisul apăsat.
Tu cerneala-ți schimbi într-una,
Eu sînt eu întotdeauna.
Unde scriu și unde mi-s
De mă-mprăștii și mă dăru,
De mă sting și de mă năru,
Drumul singur mi l-am scris! ..

Cînd auzi așa cuvinte,
Ca niște palme mari, perechi,
Stiloul nostru fără minte
Capacu-și trase pe urechi,
Înșepindu-și-l ciudos,
Că niciodat' nu l-a mai scos.
Fiind acuma de prisos cu totul,
Ca jucărie-l capătă nepotul.
Dar cum era ursuz, plin de truție,
Cîrînd a fost uitat pentru vecie.
Pe cînd ciotul plin de modestie,
Pe nepot l-a învățat să scrie.

A tăcut cit a tăcut,
Da-ntr-o zi n-a mai putut:
— Ciotule, netotule,
Ce stai ca o loază, mă?
Hai, invidiază-mă!
Doar tu nu sclipești nicicît
Și ești mic și amărît!
Și apoi, prea micule,
Te consumi, calicule!
Pe cînd eu... — și-așa i-a tras
Vreme de un sfert de ceas.
Creionășul, calm de tot,
Ripostă către netot:

Sport

